

Пролітали селом поїзди,
Прогиналися рейки і шпали.
Всім селом за городи й сади
Ми на зустріч до них вибігали,

Миготіли у вікнах сонця,
Кружеляли із вереском птахи,
Завмирили дитячі серця,
І вагони незвіданим пахли.

І здавалося, там, вдалині,
Де із небом земля обнялася,
Ходять люди якісь неземні
І на лицах їх світиться щастя.

А тепер я дивлюся з вікна
На хлоп'ят, що стоять на пригірку,
І чомусь мені сумно і гірко,
Хоч у вікнах — моя сторона.

Нашукався, набачився див,
Обходив і об'їздив півсвіту,
Але кращої долі не стрів,
Аніж тут, між колосся і цвіту.

Дні дитинства і юності дні, —
Лине поїзд, чи стріну удачу?
І махають хлоп'ята мені,
І сміюсь я, і мало не плачу.